

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

AGRE-DOLS.

«epidemia s' extén per tot' Espanya y á n' en Romero Robledo 'l canguelo se l' hi extén per tot lo cos.

Tenim cólera á Valencia, á Murcia, á Zaragoza; cólera oficial á Madrid y cólera de debó á Aranjuez, á pochs kilòmetros de la vila del Os y del cirer d' arbós, com diria qualsevol catalanista, redactor de la *Reinawensa*, al parlar de la *Villa del oso y del madroño*.

Sembla que 'l microbi, com á bon conservador al igual que totes las plagas, respon á las ordres dels seus jefes naturals. En Romero Robledo vá cridarlo á Madrid y á Madrid se 'n vá. Si s' ha detingut á Aranjuez ha sigut tant sols per passarse 'l raspall y treure's la pols de la roba, á fi de presentarse decentment á pendre possessió del càrrech que se li confia y qual nombrament vá publicarse á la *Gaceta* ab alguns dias de anticipació.

Y aquí tenen á n' en Romero que no sab lo que li passa. Mentres no vá haverhi res era 'l gall de Antequera; pero avuy la pell se li posa de gallina. Fins aquí ha fet la gran brometa; pero are ja fins li sembla que tèn rampas y 'ls xistes se li gelan á la gola.

Y si no agafa 'l cólera, ja ha agafat al menos la por, y la por en aquests cassos vá acompanyada sempre de sintomas alarmants. Avuy tèn rampas... demá tindrà vòmits... y una de las primeras cosas que ha de treure es la cartera. La cartera que per fugir are com are li fa nosa.

* *

Lo que son los homes!
Li succeheix á D. Paco lo que á n' en Lagartijo. Dotat aquest últim de condicions excepcionals per ser lo primer torero d' Espanya, ho era, sense cap clase de duptes, mentres no tenia com are una fortuna. S' ha fet rich y avuy sembla que las butxacas li pesin, y despatxa als toros ab duas ó mes estocadas, bèn senyaladas si, perqu' ell ne sab, pero curtas sempre. Es que avuy ha de salvar no tant sols l' individu, sinó l' individu y 'l capital.

En Romero Robledo quan no tenia res per perdre, quan anava pèls carrers ab las botas foradadas y 'ls pochs ralets á la butxaca que 'l seu oncle li enviava, es á dir, avants de la revolució de Setembre, hauria fet barricadas y s' hauria deixat matar com un xino.

Pero la fortuna l' ha protegit, vá enfilarse, vá fer un bon partit y avuy neda en l' abundancia, y naturalment, al pensar que l' Excm. Sr. *Bacillus Coma* ab la mateixa frescura liquida l' existencia de un potentat que la de un pobre miserable, las camas se li cegan, pert lo color y exclama:

—D. Anton, per mor' de Dèu; deixim dimitir: al ministeri jo hi estich de massa... Que no véu que soch l' home més impopular d' Espanya.

D. Anton, y li faig aquesta justícia, segons tinch entés es més valent, ó á lo menos es més filosof, menos atolondrat que la gallina de Antequera.

La serenitat de D. Anton neix de una reflexió que si jo fos d' ell y estés adornat de las sèvas mateixas condicions y qualitats també me la faria.

Perque á mi que no m' ho contin, D. Anton diu: «Llops ab llops no 's mossegan: microbis ab microbis no s' atacan.»

Y aixis viu enterament tranquil sense permetres mes que 'l luxu de tenir no sè qué á la gargamella que li obliga á guardar llit... y lo qu' es per ell més important, á abstenirse de pendre part en lo debat parlamentari que sobre la política del govern han anunciat las malehidas oposicions.

«Las oposicions! Vels' hi aquí 'ls únichs microbis que li fan basarda. Per aixó 's queixa del gargamelló y tanca la boca, que ja sab ell qu' en boca tancada no hi entran Sagastas.»

Lo mèu amic *Fantástich* descriu en aquest mateix número 'l viatge que 'ls dos héroes conservadors han fet á Murcia, valentse al efecte de la forma satirica que acostuma.

Are bè, sense perjudici de lo que diu ell, permétinme que hi donga també una cullerada, tant més quan se tracta de un de aquells assumptos que valen la pena.

«¿Qué van anar á fer á la ciutat empestada en Cánovas y en Romero? ¿A cumplir un deber? No, 'ls debers se compleixen espontáneament y ells no ván anar á Murcia fins que las oposicions ván enviárl'os 'hi casi bè pot dirse que á empentas.»

«Ván anarhi á reanimar l' esperit abatut dels murcians? Tampoch, perque alló vá ser arribar y fugir, donantlos més bè l' exemple de com se fuig de una ciutat assotada per l' epidèmia que no de com es precis quedarshi.»

«Y donchs que ván anarhi á fer? Diguémho clarament, ván anar á gastarhi uns quants mil duros.»

Un periódich resum los gastos de la següent manera:

Tren exprès de anada y tren exprès de tornada	15,000 pesetas.
Llits, matalassos y roba pèl llit.	3,000 »
Cuiners y teca.	10,000 »
Desinfectants, medicina d' espant y viatjes y dietas de quimichs y meljes.	10,000 »
TOTAL.	38,000 »

Lo viatge y estada á Murcia vá durar quaranta horas justas, de manera que ha vingut á costar per hora 950 pesetas ó sigan prop de doscents duros.

«Bonich exemple pèls murcians que 's moren de gana y de miseria, y que si poden atrapar una racció de quatre quartos ja 's consideran felissos! Ells se rosegan los punys y 'ls ministres que ván á veure's hi ván en un tren blindat de desinfectants, ab totes las comodi-

tats y regalos, ab menjar y beure de Madrid y ab becos de ca l' Hardí... No calia sino que allá davant de tot-hom destapessin las ampollas de champany y brindessen:

—A la salut dels microbis!

Hi ha espectacles que repugnan y aquest es un d' ells.

Aixó quan hi ha metjes obscurs, plens de abnegació que no 's mouhen de la capsalera dels pobres malalts y que corran nit y dia ansiosos de prestarlos assistència, á risch de contaminarse y perdre la vida y tal vegada 'l pá de sas familias.

Aixó ¿perque no dirho? quan las germanas de la caritat quedan delmadas y se sustitueixen impertèrritas, com los soldats á la guerra, omplint plenas de serenitat y resignació los vuits qu' entre ellas deixa l' epidèmia.

LA CAMPANA que dona la rahó á un moro, ¿perque no ha de darla á las donas cristianas, á aqueixas demócratas de la religió, que ab la sèva conducta heroica y desinteressada forman un contrast tant viu ab los bèn mantiguts y bèn engreixats capitossos de la tayfa conservadora, los quals ab un viatjet de quaranta horas saben gastar á la ratlla de vuit mil duros y encare 's creuhen que han fet una gran cosa?

En Romero Robledo ha dit la primera veritat de sa vida:

«Los conservadors avuy som los homes més impopulars d' Espanya.»

P. K.

LOS HÉROES PER FORSA.

LO COMPROMÍS.

«ha aixafat, señor Cánovas; m' ha aixafat completament.»

—Pero, home ¿si no hi havia medi de sortir del pas! Ja ha vist las oposicions ab quin desvergonyiment se 'n reyan de nosaltres.

«¿Vostés anar á Murcia?» «¿Vostés sortir de Madrid?» «Tenen massa pòr.» «S' estiman massa la pell.» Vaja, no podiam escaparnos de cap manera... feyam un mal paper, una verdadera pasturada....

—¿Y qué tenia que veure 'l mal paper? Mès mal lo farem si á Murcia agafem lo microbi y 'ns morim...»

—Romero del ànima, ja ho veig; pero ¿qué vol ferhi! Som al ball y hem de ballar. Nos han compromés y temim de fè 'l valent.

—Si, vosté com ja es vell, tant se n' hi endona.

—¿Cóm vell! Tinch alguns anys més que vosté, es veritat; pero conservo l' ànima jove, conservo las ilusions, las esperansas, los desitjos... ¿Consideri qu' estich pròxim á casarme, y que si 'm moria... calculi 'l disgust d' ellal!

—Bè, si, vaja: veig qu' estém iguals; pero á mi ningú 'm donará entenent qu' es just que nosaltres anèm á Murcia.

—Vamos, Romero meu, no sigui rebéch. Ja ho arreglaré de modo que no correrem cap perill...

—De veras?

—Si, home, si: déixiho per mí; ja veurá com tornarem sans y bons.

—Ay, don Antón! Vosté fá renaixe la tranquil·tat en la mèva ànima atribulad...

(S' abrassan, se petoneijan y quedan adormits.)

¡A MURCIA!

A l' hora cònvenguda entre ells, arriban á l' estació en Cánovas y en Romero Robledo. Don Anton està més groch que un canari: don Paco també ho está; pero 'l seu groch es de taronja passada.

—Animo!—diu lo primer, allargant la má al seu llinet.

—Si, ánimo!—respón aquest ab véu alterada, deixantse caure sobre un tamboret.

Comensa á arribar lo equipatge dels dos viatgers.

Lo de 'n Cánovas ocupa deu carretons y una conductora. Lo del pollo vé carregat sobre las espallias de trenta ó quaranta camalichs.

A pesar del seu mal humor, los dos ministres no poden menos que fer una rialleta al reparar aquells grans preparatius.

—Sembla que aném á la Xina! diu en Cánovas.

—Potser á can Pistras! respón melancòlicament en Romero.

—Qué porta vosté, que veig tants bultos?

—Miri; sis jerras d' aygua, sis sachs de pá, sis barralons de ví, sis pernills, sis caixons de pansas y sis llaunas de sardinas escabtxadas.

—Ja ha acabat los siso?

—Si: ¿y vosté que dú?

—Jo poca cosa: dos dotzenas de llonguets, doscentas costellas rostidas, dos mil llangonissas y doscents mil metros cúbichs d' ayre per respirar.

—Macatzol No hi he atinat jo ab aixó del ayre.

—No s' espanti; ja n' hi deixaré una mica... ¡Ah! miri, entretant pòsis aquests escapularis; son un preservatiu magnífich.

Mentres en Romero està pensant ahont se l' ha de posar aquell regalo, un ordenansa 'ls avisa que 'l tren especial ja está a punt.

—Anem! exclama en Cánovas, tremolant com un noy que ha trencat lo cantí.

—Aném! murmura en Romero, llensant una mirada furtiva á la porta del carrer...

PEL CAMÍ.

Belliscant y fent saltirons, com tots los carrils d' Espanya, lo tren va acostantse ràpidament á Murcia.

—Sab qué pensava?—diu en Romero, aixecant lo cap de repent, com aquell que ha concebut una gran idea.

—Digui.

—Que podriam tornar cap á Madrid, donant ja 'l viatge per fet. Com á Murcia deuen estar molt amohinats, ni s'hi fixaran en aquest detall... Farém veure que hi hem anat, qu' hem fet lo valent y que de tants llochs qu' hem recorregut, ningú ha tingut temps de reparar en la nostra visita.

—Ay, Romeret! La por no li inspira més que extravagancies... ¡Tot se sabia, tot se posaria en net y seriam irremisiblement acribillats á patatassos!

—Vól dir?

—¡Vull dir!

Y en Romero 'stapa 'ls ulls per no veure tot l' horror de la seva situació.

LOS SALVADORES DE MURCIA.

Ja hi son: aquí comensan los verdaders mal-de-caps.

—Bueno: ¿qu' hem de fer are, don Antón?

—¡Oh! 'l meu plan es senzill. Per aquestas cosas soch l' àliga. Donarém los diners que portem al gobernador, visitarem l' hospital á l' hora que 'ls microbis dormen, recorrerém dos ó tres carrers á empentas y rodolons y després... camas ajudéme...

—¿A Madrid desseguida?

—¡Com un llamp!

Primera part del programa: som al govern civil. —Senyor gobernador... tingui, corri, agafi aquests diners...

—¿Qué n' haig de fer?

—Comprin bergansins... qualsevol cosa... abur que aném depressa.

Se. ona part: al hospital.

—¡Ah! ¿aixó es l' hospital? Si, vamos, está bè; procurin conservarse, hasta la vista.

Tercera part: en un carruatge.

—Cotxero, apreti las bestias, tombi per aquí, giri per allá, á la dreta, á l' esquerra... y á l' estació del carril.

Y véus' aquí que un' hora després d' haverne sortit, los ministres, los heroychs ministres, tornan á entrar en la Còrt.

EPÍLECH.

La Correspondencia de España.—«De regrés de sa

perillosa y humanitaria excursió, han tornat avuy á Madrid los senyors Cánovas y Romero Robledo, després de haver pres acertadas midas y prodigat per tot arreu consols y recursos.»

LA CAMPANA DE GRACIA.—«Per aquest viatge no 's necessitavan alforjas, ò, quan menos, no 's necessitavan tant grans.»

FANTÀSTICH.

BATALLADAS

N dels corresponsals del *Brusi* dona la crisi per segura; pero la crisi será parcial: es qüestió d' un pedás y tirar tot lo que 's puga.

Sortiran del ministeri en Romero, l' Elduayen y en Tejada Valdosera. En Cos-Gayon, després de haver fet malbé l' Hisenda entrarà á Governació á veure si fá malbé als ciutadans.

L' Isasa y en Sanchez Bustillo entrarán respectivament á Foment y á Ultramar... Aixís hi haurá dos de nous que tindran 30,000 rals de renda vitalicia 'l dia que caygan.

Pidal entrarà á Estat. ¡Y Villaverde á Hisenda!

Es lo millor que pot fer en Cánovas, ficar á Estat á n' en Pidal perque cada dia promogui un conflicte ab algun govern extranger. ¡Es tant bonich aixó de barallarse!

Si en Villaverde entra á Hisenda, es molt natural que 'l famós Oliver siga nombrat director general de contribucions, las quals se cobrarán á cops de sabre.

Llegeixo: «Ha sigut embarcat al port de Málaga cap á un dels presis de Africa lo capitá D. Ricardo Busquet comandant que sigué de la contra-guerrilla del Maestrazgo, condemnat á cadena perpetua per haver fustellat á un cabecilla carlista.»

¡L' hi está bè per tonto! Si s' hagués fet carli y s' hagués dedicat al *ripium rapium*, are seria rich; y si s' hagués passat, are seria coronel ó brigadier al menos.

Los liberals no estém en gracia del Dèu... Cánovas.

Deya en Becerra: «Nos hem ficat á la monarquia ab la millor bona fé y plens de sanas intencions; pero si s' empenyan en no fer cas de nosaltres, tornantnose'n al nostre camp republicá, estém llestos.»

Aquesta es al cap de vall la fi que han de fer los qu' estiman la llibertat. Lo mateix Cánovas ho ha dit: la llibertat es incompatible ab la monarquia.

Lo Sr. Solis, director del periódich *El Progreso* de Madrid, ha sigut condemnat á vuit anys y un dia de presiri, per una de las causas que se li seguien.

Tres ó quatre dias després de aquesta condemna 's veyá un' altra causa contra 'l mateix Sr. Solis, y tornavan á condemnarlo á vuit anys més y un dia de presiri.

Total: setze anys y dos dias de presiri... per are, perque segons sembla, hi ha encare algunas altres causas amanidas.

Ja ho vehuen, los presiris s' han fet pèls periodistas. La ploma avuy es considerada pitjor que un punyal... lo derrament de tinta té més gravetat avuy dia que 'l derrament de sanch.

A Andalusia 'ls bandolers se la campan ab la major tranquil·tat. A Barcelona succeheixen crims com l' assassinat del infelis cobrador Azemar y aquesta es l' hora en que no sabem encare que bajan sigut presos los verdaders autors de aquesta infamia. Los anys del crim registran á Madrid l' assassinat de dos infelissas criaturas: y res; dels asesins no se 'n ha trobat ni l' olor, ni 'l rastre.

Los únichs que no s' escapan son los periodistas. Are comprench los teorías de n Pidal; si en aquest país no hi hagués ningú que sapigués de lletra, no hi hauria periodistas y 'ns estalviariam l' angunia y la vergonya de veure com los duhen á presiri.

Una comissió del comers de Madrid vá anar á visitar á D. Alfonso y vá sortir de Palacio molt motxa y mullada com si li haguessen tirat una galleda d' aygua á sobre.

Un frasse de un socio del Circul Mercantil: —Mes amichs ha alcansat en Ruiz Zorrilla en 48 horas qu' en 10 anys.

A Madrid acaba de inaugurarse l' estátua del general

Concha, mort á Monte Muro lluytant contra 'ls carlistas.

Ván assistirhi tots los ministres... tots, menos en Pidal.

Aixó 's comprén sense necessitat de dirho. Quan la mort del general Concha en Pidal figurava entre la carlinalla.

¡Com havia de anar ell are á inaugurar la estátua del héroe á qui llavors combatia!

En Pidal ni s'hi valia de D. Joan Tenorio... Ell no gosa á presentarse davant de l' estátua del comandador.

Sistema al us del dia: Al país li donan conservadors. Los retxassa: donchs més conservadors. No 'ls vol: donchs més conservadors y fora, á veure si s' hi acostuma.

—Alsa, senyor Sagasta, ¿uo es monarquich vosté? Donchs menjí conservador, qu' es l' únich plat de la cuyna monárquica constitucional.

Los republicans gironins han commemorat lo primer aniversari del fusellament del comandant Ferrandiz y del finet Bellés anant á de,ositar sobre sas tombas várias coronas fúnebres.

Nos associem de tot cor al acte realisat pels republicans gironins.

Una de las primeras virtuts del home polítich es no olvidar.

Sembla qu' en Sagasta té por d' embestir lo debat polítich.

¿Perqué? preguntan. Perque s' ha compromès á parlar en Martos y com que D. Cristino no té pèls á la llengua, de aquí 'l rezel de D. Praxedes de que no 'l comprometi.

Sobre tot are que 's creya tenirho tant ben amant. Sempre lo mateix... Sempre 'l desitj de obtenir com una limosna lo que pot guanyarse com una conquista.

Alguns operaris del ajuntament de Girona han tallat l' arbre de la llibertat y n' han fet astellas.

No hi fá res... Los desahogos de la rabia carlo-conservadora s' han de pendre ab resignació... y ab esperansa sempre.

Freixas hi ha als boscos que fan bonas varas, qu' es l' únich que 's necessitará algun dia per tractar ab cert gent.

CARTAS DE FORA.—¿Qué no ho saben? Los qu' escribim la CAMPANA, los que la compran, los que la llegeixen y hasta 'ls que la senten llegir estém condemnats en vida. Aixís ho ha declarat lo rector de Teyá; pero encare ha dit més: ha dit que la CAMPANA fá perdre la moral y la religió y ab lo temps fins la rahó... fins lo sanderi. ¡Qualsevol diria que 'l rector de Teyá ha perdut la vida llegint la CAMPANA!

Lo rector de Castellbisbal ha fundat la confraria dels Lluisos; pero sembla que en lloch de Lluisos no arplega més que *Miquels*, tants son los que reb de la majoria dels joves del poble que 's negan á formar part del manso remat.—Al Papiol están acabant un convent de monjas. Un pensament se 'm acut. ¿Lo dia que guanyem, que 'n farém de tants edificis?

Mentres lo rector del Bruch deya la missa dos sagristans ván enredarse á bofetadas per qüestió de unas cadiras. Sembla que un dels sagristans que vá rebre havia sigut republicá y 'l rector vá convertirlo. Are li ensenyaran las bufas que s' hi donan á l' iglesia.

A Calella se celebrava una professó 'l dia 29 del corrent y dos subjectes que ván trobarse detinguts á una cantonada no 's ván treure la gorra. Al veure 'ls lo vicari vá embestirlos com un toro, inferntlos tota classe de amenassas, fins que cansat de cridar vá entornarse'n á las filas ab la sotana entre las camas.

¿Quín será 'l dia que aquests impetuosos ca... pellans aniran á las professons lligats y ab bossal perque no pogan insultar á ningú?

Lo rector de Santa Coloma de Queralt al anunciar que hi aniria 'l bisbe digué als feligresos que 'ls que tinguessen criaturas per confirmar anessin á la rectoria, ahont mediant tres quartos se 'ls donaria la papeta. Rebre una bofetada y pagar tres quartos, francament, es una mica massa.

A pretext de que li havian robat dos aucells, lo rector de Llerona feu donar una pallissa de mort á una pobre criatura. A pesar de que aquesta negava que hagués tocat res, lo rector deya davant del seu pare:—Si fos méu lo mataria. Després vá resultar que 'l culpable era un altre xicot del poble.—Lo mateix rector vá insultar á uns joves de Marata que feyan broma ab lo seu burro fermat al portal de la rectoria.—Veni manos, si voléu res,—vá dir lo rector— que soch home per tot. Los de Marata ván marxar sense tornarli resposta.—Aném noys, aném, vá dir un d' ells, que bé hem de tenir més seny nosaltres que un ministre de la iglesia. ¿No veyéu qu' insultar á un burro es insultarlo á n' ell?

GÉNEROS DE LA ESTACIÓ.

La política espanyola, del modo que avuy se viu,

enclou casi bè ella sola
tots los art-cies d' istiu.
¿Volen que jo 'ls posi al tanto
del cóm. lo quan y 'l perquè?
Desseguit, probas al canto:
ja veuran si hi falta ré.

VANOS.

A aquests esquerrans
que ab los seus romansos
van perdent lo temps
y tornantse calvos,
creyent que demà
podran pescá 'l mandó
y de la nació
dirigi 'l gran barco,
¿no se 'ls pot bèn dir,
sense calumniarlos,
que fan lo paper
de verda-ters Tántalos?
Si sas ilusions,
(ilusions de manso.)
son vanas al fi,
¿qué seran ells? Vanos.

MELONS.

Pèl que toca á aquest article,
n' hi ha de quaranta mil classes;
no podèm donà un sol pas
que no ns vinguin entre camas.
N' hi ha le madurs y de verts,
n' hi ha que semblan carabassas,
y lo més mal es que tots
costan un ull de la cara.
¿Volen que aquí 'n citi alguns
deis que han adquirit més fama?
Lo senyor Martinez Campos,
F. Antequera, en Salamanca,
en Cos-Gayon, en Toreno,
en Quesada... y altres y altres.

GASSEOSAS.

S aixeca 'l senyor Pidal,
fa una muca magistral
y obra la boca;
y com n-a a llensar crits,
s' embriaca ab tots los partits
y hasta 'ls provoca.
Xisclant y llhent disbarats,
moventse per tots costats,
al fi s' abruma,
y s' assenta escorregut,
aixugantse, quiet y mut,
un xich d' espuma.
Resultat: que aquell calor
del atrevit orador
de mans nerviosas,
vé á caure al seu propi pes,
tornant e al cap-de-val, res;
com las gasseosas.

GELATS.

No hi ha més que alsar la vista:
qui vulgui veure gelats,
que s' miri 'ls desventurats
de la colla fusionista.
Coutra tota previsió,
sempre que 's pensan teni
aquell tant suspirat si,
se troban ab un nou no.
Y per xó aquell calor seu
poch-a-poch s' ha refredat,
y al final tots s' han quedat
gelats y frets com la neu.

BANYS.

Suposam lector, que un dia,
decidit,
has d' ana per certs assumptos
á Madrid:
ni que tinguis mil influencias,
trobarás
que ab dos mesos no adelantas
un sol pas.
Ara que 'l senyor ministre
no ha vingut;
ara que la tèva instancia
s' ha perdut;
passarás, fent antessalas,
tants afanys,
que, suhant, vulgas no vulgas,
pendrás banys.

BOLADOS.

Atenció, que va á parlar
lo celeberrim Romero:
perque no perdi 'l salero,
copiemo aquí en castellá:
—No hay que dudarlo, señores:
los únicos que sabemos
lo que entre manos traemos,
somos los conservadores.
Tenemos habilidad,
tacto y ulencia, maestría,
talento sabiduría,
fé... modestia y castidad.
Por estas solas razones
nos quiere tanto la gente,
y por esto solamente
tenemos nuestros turrones
totalmente asegurados
por toda una eternidad...
¿Ho han sentit bè, no es vritat?
Pues tot aixó son bolados.

C. GUMÁ.

En un periódich de Murcia qu' en lo
moment en que un diputat provin-
cial estava conferenciant ab los mi-
nistres va sentirse atacat del cólera.

Vaja, á mi que no m' ho expli-
quin, lo que va ferli mal al diputat
provincial de Murcia, ¿saben que
devia ser?

Algún capellá que li tiraria en Cánovas.
Opinió de 'n Martínez Campos sobre en Martos:
—Sembla talment un misto raspát qu' está sempre á
punt d' encendre's.

Opinió nostra sobre en Martínez Campos:
—Sembla un puro de catè de aquells que ni s' ence-
nen, ni tiran y ha que llensarlos.

Nova teoria de 'n Cánovas.
«Lo sufragi universal es contrari al ordre social y á
la propietat individual.»

Té raho 'l mónstruo. En bè del ordre es més conve-
nient que las elecciones se fassan al estil d' are ó siga
al ministeri de la Gobernació.

Y respecte á la propietat, no hi ha que pensar sinó
que 'l sufragi li pendria la cartera.

Y qui pert lo seu pert lo seny... Y qui pert lo seny
diu bestiesas.

Noticia que traduheixo de un periódich de Madrid:
«Al hospital general han amputat avuy la cama d' r- ta
á Teodoro Santo Domingo, de vintidos anys y de ofici
forner, una de las victimas dels disparos de la guardia-
civil.»

Los conservadors podrán consolarlo dihentli:
—Vaja, home de la sort, ¿encare 's queixará vosté?
Gracias á nosaltres desde 'are s' estalvia una espardenyá.

En Cánovas ha tornat de Murcia rònch, afónich,
sense ven.

Un periódich de Madrid explica la causa de que haja
tornat de allí en aquest estat tant llastimós.

¿Saben perquè?
«¿Com que va tenir que parlar als microbis desde
tant lluny!...»

Parla 'l Brusi:
«Algunas familias piadosas han iniciat la idea de ce-
lebrar lo diumenje que vé, en la parroquia iglesia de
Sant Just y Pastor, una solemne funció religiosa dedi-
cada á Sant Roch, advocat de la peste.»

¿Advocat? ¿No sè que tenen que veure 'ls advocats
ab lo cólera?
Francament, jo en materias de aquestas soch parti-
dari dels Sants metjes Ferrán y Pauli.

Asseguran que á n' en Romero Robledo una gitana
va dirli un dia la bona-ventura, assegurantli que mo-
riria del cólera.

Podrá ser ó no veritat lo que 's diu sobre 'l particu-
lar; pero lo cert es que en Romero Robledo si no ha
mort, morirá del cólera
Ey, s' enten com á ministre.

La majoria dels canonjes de Murcia han tocat pi-
randó.

¿Gran recomenació!
—«Han fet com nosaltres, dirá en Romero: D. Anton,
nombremlos bisbes.»

El Progreso, després de la condemna de son direc-
tor Sr. Solís a 16 anys y dos dias de presiri, s' ha de-
clarat republica.

Sempre m' ho havia figurat, farà més republicans en
Cánovas ab los seus actes que nosaltres ab tota la nos-
tra propaganda.

Cánovas es la paret y las ideas la pilota.
Topan ab e'l y cauen a casa nostra.
—¿Qu' es vosté? ¿Conservador?
—Si senyor. ¿Y vostés?
—Nosaltres, tot lo recontrari.

Lo general Concha, marqués de l' Habana, qu' es un
home que posseheix molt bon olfato, ha tingut á bè
declarar en lo Senat:

Primer: que la conducta del govern ha causat molt
dany á las instituciones.

Segon: que desde la mort del rey D. Fernando VII
no havia vist may una manifestació més imponent y
més legal que la que vá fer lo poble de Madrid última-
ment.

Per comprende 'l valor de las declaraciones del gene-
ral Concha es necessari saber que aquesta concha se
separa sempre del lliit dels matalts de mort.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-na-ri.
2. SINONIMIA.—Cinta.
3. TRENCA-CLOSCAS.—La relliscada.
4. ROMBO.—

T
P O M
P O M A S
T O M A T E C H
M A T E U
S E U
C H

5. GEROGLIFICH.—Un' unsa es una dobla de quatre.
Han endavinat totas las solucions los ciutadans Un
Gitonet y Un Puerto-Riqueño: n' han endavidats 4,
Setmesó del Tivoli, E. Burgay, A. Boix Zorrillista, L.
C. y Pujol, Anguila de Pou, Saltá y Para, Kibis, T. Rom
y Oznerol; n' han endavinadas 3, Rosaris de un
frare, Noy de la Dida, J. M.ª Bernis, Pinta Monas y
T. Rompa.

XARADA.

Va comprar ahí en Solsona
un petit prima doblada,
y van tenir l' humorada
de fern' hi pagá un segona,
mentres que pèl mateix préu
vaig comprá un anell de tot.
Calcula si es caramot:
l' enganyan per tot arréu.

J. PRATS Y N.

ANAGRAMA.

—Total, compra una total
per fè estufat per Nadal.

A. M.

TRENCA CAPS.
NO FASSI OR.

Combinar aquestas lletras de manera que donguin
un nom de dona.

J. P. DE VIDRERAS.

GEROGLIFICH.

I
K M
I
:
MES
MES
MES

J. BRÚ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. Bargalló, Rosaris de un frare, P. Amorós Simpáich,
T. Rom, Kilib, Dos aficionats, Anguila de Pou, J. A. y R., Un Puerto-
riqueño, Un Gitonet, Lluerna, Ricardo Papiol, B. M. Vilajuiga,
L. y C., Bernat de Arenys, A. Pilé y Jota Staramsa: Lo que 'ns
envian aquest senmana no 'ns serveix.

Ciutadans Miquel de V., Pinta-monas, Noy de la Dida, Dos noys
jovens, Oznerol, P. de Pega, Salta y Para, L. C. y Pujol, A. Boix
Zorrillista, E. Burgay, Setmesó del Tivoli, T. Rompa, Ricardo Ram-
rum, J. Asmarats, Guindilla, Un Llagostí, Pepet del carril, Dos
cegos que hi veuen, Marquesa de Reus, Gorro-frigio, Leandro,
Arednabal, Panxa contenta, Dos aficionats, y Antonino: insertarem
alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada Cleto Ogacanjá: No se las pegui tant fortas si no no en-
vellira y siga més prudent ab las donas si vol estoviar-se disgus-
tos.—Asnerolf Alkupa: Aquesta senmana ha fet mala feyna; las
xaradas no van y 'l quènto menos. T. Rompa: Nos es molt difícil
poderli contestar: son tantas as cartas que rebem que no tot pot
quedarnos á la memoria.—J. V.: Si vol que 'n parlem, envihs la
firma y la nota del seu domicili. Ll Milla: Las xaradas be: de lo
que 'ns demana 'n parlaré la senmana entrant a l' «Esquella».—
J. Planá: A la poesia hi ha trossos bonichs, encare que acaba ma-
lament. Una cosa 'ns xoca y es lo contrast de la falta de ortografia
ab la bondat de la rima. ¿Es realment original de vosté la poesia?
—Joseph Planás: La poesia tal com vé esta millor; pero sempre
resulta 'l final una mica repugnant.—N. D (Marata); A. J. (Santa
Coloma), J. E. (Calella); F. T. (Bruch); S. C. (Castellhisbal) y J. N.
(Teya): Gracias per las noticias.—Un suscritor (Perpinya): La sen-
mana entrant ne parlarém.

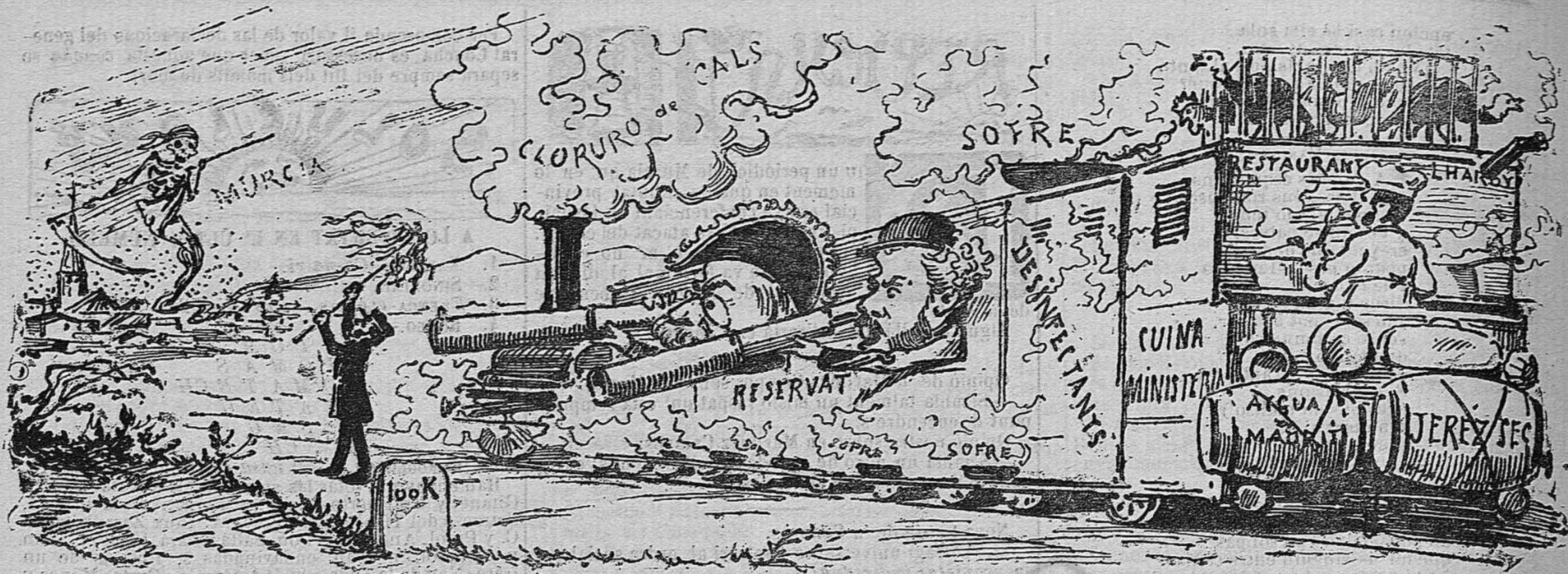
LAS MUJERES DE MAÑANA
per A. MESTRES.

Un elegantísim tomel, ab innumerables dibuixos.
Preu DOS rals.

Se ven en la Llibrería de I. Lopez, Rambla del Mitj, 20,
y corresponsals de LA CAMPANA.

LIBR. Bastor — num. 20 del Mitj 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

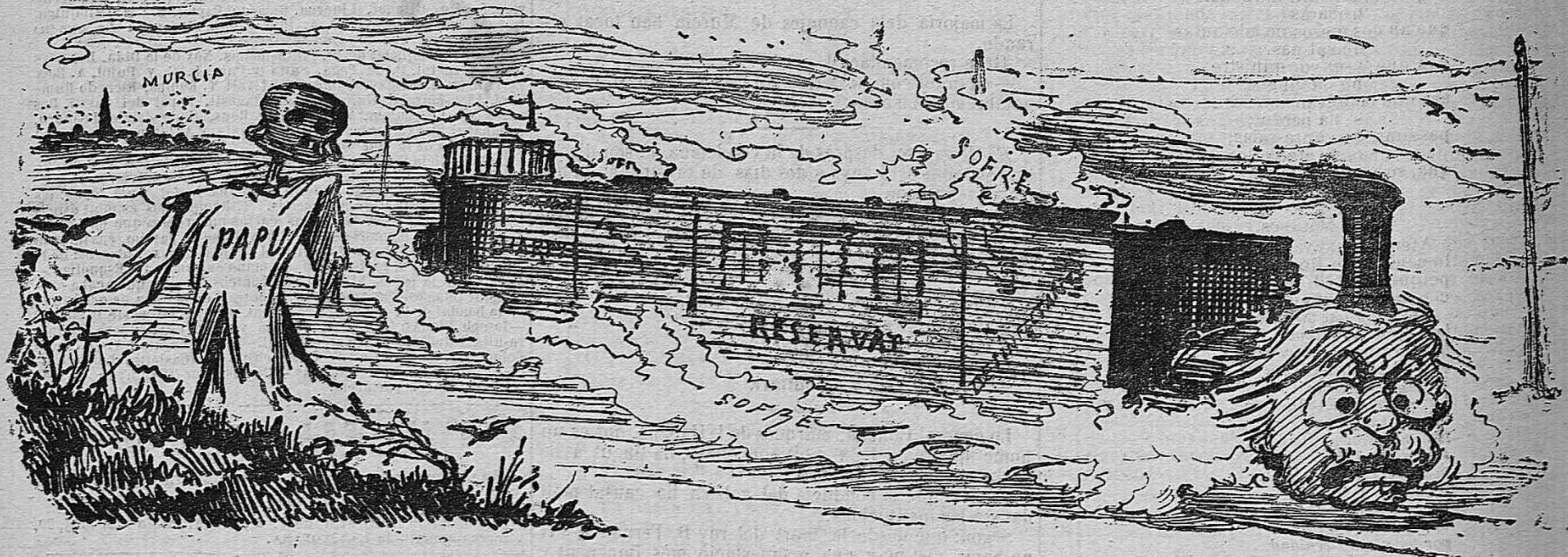
LOS HÉROES DE LA CARITAT

L' anada á Murcia

L' estada

La tornada